

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
 OCT 12 1943
 VADDUKODDAI, CEYLON

THE young idea

வினாயமு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
 FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VIII

Friday, 8th October, 1943.

No. 4

		Page
INTERNATIONALISM	By 'A. R.'	2
ANTHROPOLOGY	By N. W. G. Sugunarajah	5
CITIZEN AND DUTIES	By "Cwis"	7
SALVAGE DRIVE	By S. Ramanaden	9
பத்திரிகைப் குறிப்பு		12
வங்கம் என்ற தங்கப் புதல்வன்	By "ஆன"	13
பத்திரிகைகளும் கல் பெண்களும்	By "சிச"	15

T. M. PONNAIYAH,
 English Editor.

S. M. KAMALDEEN,
 Tamil Editor.

English Editorial Board

Editor:

T. M. Ponnaiyah

Associate Editors

A. Ramaswamy

R. Manickavasagar

Literary Section:

S. Maheson

Sports Section:

C. S. Nagalingam

Co-eds. Section :-

Miss E. Niles

Miss R. S. Appadurai

Junior Section :-

S. Balaraman

E. R. Appadurai

Faculty Adviser :-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor :

S. M. Kamaldeen

Associate Editor :

D. R. Ambalavanar

Literary Section :

A. Kugarajah

T. Balasubramaniam

News Section :-

S. Maheson

Co-eds. Section :-

Miss M. Saraswathy

Miss S. Sanders

Junior Section :-

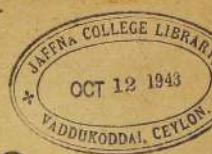
M. Sachchithananthan

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam, M. A.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VIII

Friday, 8th October, 1943.

No. 4

Editorial Notes

Compulsory Games

Among the privileges accorded to the enviable students of Jaffna College was the freedom of staying away from games. But the Faculty apparently convinced of the truth of the saying that 'all work and no play makes Pooknilas a dull boy' has decided to make attendance at games compulsory. We all agree that the training of boys should not be confined to the classrooms but should extend to the playing fields as well, but is not at all practicable to insist on all students participating in the various kinds of sport. In most other schools all the boarders are required to be present for games while day-scholars are not compelled to attend games. In this connection, it is significant to note that though the Principal mentioned a variety of games from which a choice could be made, no member of the fair sex was seen in any of the playing fields and courts! Perhaps this factor might have been responsible for the fifty per cent attendance!

The Food Front.

The information that the boarding fees of the Inter and H. S. C. students were to be increased by twenty rupees per term came as a bolt from the blue, since there were no in-

dications of any extra food being provided for them. What was most exasperating was that a certain gourmand of the Fourth Form was to go 'scot-free!' However, an interview by the Inter-Councillors and a petition signed by all undergraduates and H. S. C. students helped to ease matters. Since we had to revert to the old half-a-measure-a-week-of-rice system,—rice has once again become a luxury to the College boarders. But a few wise men, who hail from self-supporting households, are trying to alleviate their sufferings by bringing their own rice. The Acting Caterer should be congratulated on the slight but nevertheless, welcome improvement in the diet. We hope that this state of affairs would continue, and before long the suggested Menu would come into operation. A move to introduce beef in the menu has met with obvious results, but I am given to understand that there is no objection to the unofficial consumption of this commodity.

Restriction of Admission.

The H. S. C. Boarders after invading the Councillors' Quarters, have stormed into the Host Dormitory and the Inter Hostel. This latter encroachment has resulted in the prevalence of fellow feeling among the undergrad Hostellers. It is time that

the authorities thought of restricting admission to stop this overflow; but the "learn or depart" policy adopted by the collegiate committee should, of course, result in the subsidence of the flood!

Tuck Shop Improvements

The Tuck shop authorities should be congratulated on the introduction of the long awaited Quene system, and though the sandwiches were bad, and the milk was sour, a general improvement in the service arrangements and the fare provided was observed. We hope that the appropriate persons instead of getting swollen-headed would strive for more improvements. It might be mentioned here that the suggestion, that the man in charge of the Tuck shop be given a training in the preparation of various delicacies, is one that

should not be overlooked! Though it is regrettable that a few irresponsible higher class students attempt to display their exuberance of vitality (despite the rationing) it is to be desired that with the passage of time saner counsels would prevail.

A Departure

The new Editor would be failing in his duty, if mention were not made of the fact that our former Editor, Mr. P. Somasegaram, who had edited this paper for about six months, has left us to seek fresh pastures in the west of the Island. In these days of paper rationing, it would be a criminal wastage of words and paper for the new Editor to detail the literary achievements of his predecessor as they speak for themselves. However, we wish him the best of good luck in all his future endeavours.

Internationalism

Amid the conflicting ideals of nationalist, imperialist, militarist, democratic and socialist aspirations that were rampant in pre-war Europe there was another set of belief and aspiration that civilization is, and must be a unity; that war is waste and folly, and that a 'Reign of Law' must come between different states, as there is law and peace between individuals in a single state and that before such a thing is achieved there would not be peace and security.

Yet the belief in international action is no new thing. The so called international movement had been at work between the different states of Europe ever since the Reformation deprived a large part of Europe of the hegemony of the Papacy — a unifying force in medieval Europe; but it was specially active during the nineteenth century after the Napoleonic war when the different powers con-

cerned, after intense deliberation decided that international action alone would be the only surety for a lasting peace. The outcome was the 'concert of Europe' which after a short existence ended in a failure owing to the predominance of nationalistic aspirations on the part of all the powers involved in it; but the idea of international action did not completely die of and even after the failure of the 'Concert of Europe' conferences of great powers staved off the danger of war. Scores of such treaties were made in the decade before the last great war between the various powers. The mere fact that such conferences were summoned and were attended by official representatives of the important states of Europe is a sign that international movement was not confined to poets and dreamers but had become a question of practical politics.

Then came the last war and at

first it seemed that it had destroyed international action; but when war ended European statesmen began to discuss projects of a world-order and the outcome was the 'League of Nations' proposed by President Wilson of America. Yet that too did not prove effective and today the world is passing through another catastrophe, the like of which was never before experienced by humanity. And today too while this war is being fought in all corners of the world, statesmen are planning another world order. This shows that the belief in international action has not completely left the minds of people. If this is so, we must enquire why all the past conferences and attempts at international action ended in a failure; why we are again and again confronted with wars, so destructive, so cataclysmic that we are forced to ask what remains of our much-prided civilization.

This state of affairs is not because the ideology behind internationalism is a fallacy, but because the world orders that have been framed in the past have not been practicable or just. They were not practicable because behind the inter-

national movements of the past there were no international forces to maintain peace. If internationalism is to be a reality, each state must contribute towards an international force which would maintain peace and order in the world. They were not just because they did not have equality, fraternity and liberty the inalienable rights of man, as their background. If a world order is to function today all nations of the world should be treated as equals and co-partners. There should be no imperialism. True a time there was when Asiatic and the people of Africa could be simply ignored; but today they too know what freedom is and it is rather difficult to ignore them. It is time for European nations to view the needs and affairs of their colonies from the interests of the colonies themselves.

The time of unquestioning obedience on the part of colonies has long gone by and if internationalism is to function the colonies too should be free and should enter the world-Federation as co-partners with their present rulers.

A. RAMASWAMY,
Sr. Intr. Arts.

Cat! Catch!!

CLASSMATE "S".

It was a fine Monday morning and the Hony students of Jaffna College were pouring into the College premises. "Hello, friend! After so long! How do you!" Addressing thus a friend of mine, I entered the classroom. It was the will of God that I should look back when stepping into the classroom.

Joan is my classmate. Joan had come to college, and I had come to college. By 9.30 a. m. Joan had come to class, and by 9.00 a. m. I had come to class.

According to His will, I looked back.—By the way, I am afraid of cats, you see—But as I looked back I saw a cat. How did it come there? I don't know; but it was there. A cat? yes; a cat, with tail up! Is it? sure, and starding by the side of Joan. Poor Joan! she is also afraid of cats. Would it bite her? yes, would even scratch her face!

I had no time to waste. I got hold of a broomstick and ran to the rescue. Boys, help! help, boys, help!! "Cat", I cried to her, "Run"! But she wouldn't.

She stepped back and laughed. "Don't!" she cried, "It might be torn!" "Torn!"; I stood and shared. yes; a

cat; a beautiful cat; a neat handwork. yes; a brown cat, pinned to a white saree; might be torn.

The War in the West

BY

E. R. A. Sr. A.

"Today there are 80 million Germans living in Europe. Our foreign policy will be recognised as rightly conducted, only when, after nearly a hundred years, there will be 250 million Germans living on this Continent". It was with this passage from the "Mein Kampf" as his text that Hitler plunged Europe into war in 1939.

How close Hitler came to achieving this boast of a Germanic Europe can be calmly examined in retrospect—now that we have tidied over the most critical period of the war in the West. By mid-summer 1940, Hitler had overrun Western Europe and fixed August 15 as the date for the invasion of Britain. How Britain stood up to the fury of the "Luftwaffe" will be remembered as the story of a nation, who having lost all her allies kept her courage intact, who having lost the pick of her trained armies, daringly relied on a handful of airmen to blast the "Luftwaffe" out of the skies.

This example of fortitude in distress, of defiance in danger was equalled by the Red Army which absorbed the full shock of the "Reichswehr" in 1941. Battle-scarred Britain found in Russia an ally who could sustain the punches of the enemy and still mobilise her strength for the final and decisive blow. For in the first three years of the War there was

no question of Britain and Russia upsetting the poise and equilibrium of the foe. They could at best only hope to prolong what in those dark days, looked very much like the final doom.

In 1941, at the cost of losing her richest and most fertile territory, Russia managed to keep her army intact. In 1942 at the cost of heavy losses in men and material, Russia and Britain managed to hold back Germany from joining hands with Japan.

It is only now, when the worst period of the war is over, that we can assess the true meaning of the struggle in which the allies fought with their backs to the wall. Without the steadfast purpose of Britain which did not waver even in the darkest days and the rock-like solidarity of the Russian people against whom the "Reichswehr" beat in vain, the allies could not have found themselves at the end of the fourth year, in a position to assail Hitler in what he calls his "Fortress of Europe".

The siege of this fortress will be an arduous task. But the United Nations are determined to see that the valiant struggle of the peoples imprisoned within it will not be in vain. The fortress has already begun to quiver under the hammer-blows of the allies—soon it will be reduced to dust.

Anthropology

N. W. G. SUGUNARAJAH

H. S. C. "A."

Theoretically, anthropology means the science of man. It is the science of finding out the mental as well as the physical characteristics of man. Travellers who went far and wide have acquainted us with the characters and habits of people of different countries. Also the investigation of pre-historic remains have played an important part in the collection of the necessary information for the subject matter of anthropology.

Anthropology has aimed to explain the different phenomena to be found among people of different culture. These phenomena are usually divided into three groups, namely:

1. Physical appearance of man, termed "somatology",
2. Language of man, termed "Linguistic anthropology", and
3. Customs and beliefs of man termed "ethnology."

The anatomist also deals with the sketching of the physical characteristics of man; but he is chiefly concerned with the modifications of the human body. But the anthropologist is interested "in the geographical distribution of varieties of form, in the variability of the human species in different areas and in their interpretation." Accordingly, the study of somatology requires the training of both the anatomist and the anthropologist.

The linguistic anthropologist deals with the general human language which includes the study of the Aryan, Mongol and similar languages.

The psychologist and the sociologist deal with research work akin to that of the ethnologist. Anthropological research has a very important part to play in the development of psychology and sociology.

Somatology has gradually come to be a study of the varieties of man. There is no great difference—neither geographically nor socially—between the different types of man. There are slight differences, which, owing to their slightness does not appeal to the

student of zoology, because he is not so interested in the slight differences occurring in the human species, as the anthropologist.

At present we have come to a stage when the method of metric description (substitution of measurement for description and the exact number for a vague word) is clearly recognised; and we are to expect a rapid development of physical anthropology. Even the zoologist and the botanist are substituting metric description for verbal description that was in vogue in anthropology some years ago. The advantage of the use of this anthropological method, for the biologist, is that he might not repeat an error. Much material can be collected with great ease, for metrical studies in anthropology.

The conclusions of the teachings of philology are based upon the grounds of human language. The growth of linguistic science is going on only very slowly, owing to lack of satisfactory material and the amount of labour involved in acquiring knowledge in its particular line. It is to be regretted that the primitive languages are rapidly disappearing, and if the necessary steps are not taken we shall be deprived of valuable material for comparative study.

Ethnology, in its main objects, is to discover laws governing the activities of the human mind and to reconstruct the history of human culture. Ethnologists make use of twofold methods for the investigation of the history of culture. Geographical methods are used so far as the types of people of a country, their languages and their customs are concerned. Archaeological methods are used so far as the pre-historic remains of a country are concerned. The laws investigated by these are mainly psychological. Because the forms of thought that are the subject of this investigation have all come outside the conditions

governing our thoughts, these laws furnish enough material for the study of a comparative psychology.

The study of comparative linguistics

results in the formation of an important portion of this material since thoughts are clearly expressed in words.

Unofficial Undergrad News

By T. M. PONNAIYAH

1. Unusual interest seems to be centered on the Academy elections, and canvassing is being briskly carried on. Perhaps the Mannar-Mullaitivu by elections are responsible for this increased enthusiasm. The choice is between the fool and the underserving case. Or is it the problem of the revoking of the suspension Bill? A little bird whispered in my ear that a few members are hoping to propose their own names for nomination!!

2. Professor Mudcart in cracking his thousandth joke at the Inter-union meeting proposed a vote of thanks to himself seconded it and passed it himself!! At the service on Sunday morning he performed the Scotchman's trick! long live Mudcart and his standard jokes!!

3. A Servant Agency has been formed at Jaffna College! Those in

need may apply to Messrs W. & G. of the hills.

4. The ex-Jaffna College undergrads, who are now at the 'varsity', were accorded a cold reception when they came down here for the vacation!

5. A certain fresher undergrad is suffering from an excess of 'fellow-feeling' for his fellow-Hostellers. He has now been conferred the Honorary Title of 'Night Watchman'. The above-mentioned gentleman went home for a week-end bag and baggage (including an electric bulb)!!

6. A certain Boarding Boss stood on the threshold of one of the rooms in the undergrad's Hostel, only to find himself literally wet. How this was possible is still a mystery!

7. An undergrad is in the habit of sleeping with his raincoat on. The best protection against pouring water on a duck's back!

Sports

Athletics:-

The Sports Correspondent wishes to apologise to the readers for not doing his duty last term. It was not due to his negligence or lack of enthusiasm but due to the poor performances.

Boarders Dayscholars Meet

As far as the correspondent can recollect, (which is very far!) this was the first time in the history of the College that the boarders met to elect their captain.

The dayscholars were captained by Nesarajah Beadle. The boarders

under the captainship of P. Ratnasabapathy did their part well, though they were unable to be champions. Of course nothing much can be expected from our boarders because of the "rationing."

In fact the meet. was a very silent one. The crowd of spectators was so very small that even its square could be neglected.

Inter house Sports Meet:-

A better standard was seen at this meet, because of keen competition. As usual the girls too took part and contributed their mite to their respective houses.

Sincere congratulations are due to the Hitchcock house for annexing the championship for the second year in succession but they did not come up to the expectations of their house masters, who took much interest in coaching them up. Speak less and do much! I wish the house-masters of the other three houses, show as much interest if not more and coach up their boys.

The other houses too should be equally congratulated especially the Abraham house which gave a keen competition to the Hitchcock house.

Special mention must be made about the performance of Thanabala-singham Sanders, at this meet. His start is analogous to the way in which an arrow leaves the string of a bow, and he keeps up the speed right through.

Inter Collegiate Sports Meet:—

Nothing much can be said about

this meet except about Kurien George's breaking the Pole Vault record by $2\frac{1}{2}$ inches.

It is an accepted fact that the George brothers rise to the occasion, and maintain the reputation of the College.

We extend our congratulations to St. Patricks for annexing the championship for the tenth year in succession.

A News Flash:—

A special communique issued by the Sports Committee announces the election of V. Sivasubramaniam (Karainagar) as Captain of the Soccer XI this year.

It also announces the election of E. Rajasenan as athletic Captain for the year 1944. That is the end of the communique.

We extend our congratulations to both and wish them good hunting.

C. S. N.

Citizens and duties

BY CIVIS

A citizen is defined as a member of a political Community based on laws and regulations which indirectly or directly regulate his actions that are inconsistent with the established laws. The entire society in which he lives and the community to which he belongs demands from him full support to maintain peace and order in society. He owes both a moral and legal obligation to society. The moral duty is the most essential duty that is demanded from all patriotic citizens and especially in times of an acute crisis when the country is undergoing the trials and tribulations not so acute in times of peace. War has brought in its train great hardships and miseries which are experienced in all walks of life. The food problem accompanied by its attendant evils of profiteering and hoarding, the defence of the country, the safeguard of the people from air raids and the necessity for growing more

foodstuffs to keep the people from starvation are some of the urgent things that need prompt attention. The entire responsibility of solving the problem falls on the shoulders of the citizens whose duty is to help the otherwise helpless and powerless government authorities. The people and the student community en bloc are a great asset to the country at large. The secret of the long and successful resistance put up by the Soviet Union against Nazi Germany on the one hand and by China against the strong mechanised forces of Japanese militarism on the other, is steel-like unity that binds these two nations forged by the people and backed up by the entire student community of the respective countries. It was the appeal made by the students and people that led to the fusion of the Communist Party of China and the Kwomintang into one United Front. When Germany at-

tacked the Soviet Union it was said that she had to face not merely a strong well-built army but a whole people. The exploits of the women of China in various activities, the A. R. P., the Co-operative societies, the war industries, the textile industries and the hospitals are too well known to need elaboration. Ceylon will do well to copy China and the Soviet Union.

The problem of food which is a vital necessity to keep the stamina of the nation unimpaired in times of acute crisis has awakened the people from their slumbers and given a stimulus to the authorities. The government and the people have begun to look ahead. Owing to lack of nutritious food about 900,000 children in Belgium were recently suffering from tuberculosis and about 300,000 were in the pre-tuberculosis stage. Ceylon has come nearly to that stage and it is left to the citizens of the country to maintain the health of the nation. The announcement of an increase of rice ration by the Food Controller is always received by the people with great relief. This news is occasioned whenever a ship loaded with rice manages to escape the U-boats and E-boats and arrives safely at port. The war and the difficulty of food have brought home to us the principles of self-reliance and self-sufficiency. It is vain glory to clamour for more food stuffs, well-knowing the scarcity and to criticize the authorities whenever bellies shrink; while we are ourselves indifferent to the situation in the country. We can help in the solution of this problem in more ways than one. Back to the land must be our policy. Leisure could be employed more fully towards the food drive. Students can employ their leisure for a good cause by working in the school gardens instead of wasting precious time in idle gossip and lying down in bed till the time arrives for study. The message of the food drive should be carried to the villages and the people should be enlightened on the need of the hour. Meetings should be held and petitions sent to

the Government to open up new lands for purposes of cultivation and to supply the people with the necessary facilities to work. The government should be asked to provide free medical facilities to the labourers who work in malarial districts like Vavuniya and Kilinochi and to take necessary steps to ensure them from malaria. It is the duty of the citizens of the country to see that whatever is being done towards the food drive in time of war is carried on unremittingly in peace time too—which has victories no less renowned than war, till Ceylon becomes a self-supporting country a not in glorious position which she enjoyed hundreds of years ago. The people should band themselves into anti-profiteering units to check profiteering and hoarding and bring such cases to the immediate notice of the authorities concerned. Those who are acclimatized to the environment of the black-markets should be dissuaded from patronizing it and urged to form co-operative stores, the centres of resistance against profiteering. 'Smash the profiteer' must be on the lips of every patriotic citizen.

The chief duty of people of Ceylon as the citizens of the country is to place the war effort of the island on a very sound footing. This is demanded from every patriotic citizen. Every free person must be in the A. R. P. unit of his locality. The A. R. P. must be well organized and it must be seen to that all members of the respective units, the first-aid, the rescue service, and the fire fighting service, get the necessary and proper training to enable them to execute their duties promptly and efficiently. It should not be allowed to be dormant but must be made to function lively for the duration of the war. Trenches against air raids must be dug wherever necessary and their negligence would be detrimental to the community at large. 'Trenches and more trenches'. It is the duty of the citizen to carry the message of A. R. P. to every village and to instruct the people what things are to be observed,

The war has brought terrible diseases—venereal diseases, malaria, cholera, tuberculosis, and rinderpest in cows—which are causing terrible havoc to the health of the nation. The educated section of the community who are well-informed of the necessary precautions to be taken and the causes of diseases owe a moral responsibility to the society in which they live. The conditions of the people who inhabit the slum areas and live in unhealthy and unpromising environments must be improved by driving home to them the message of good health, and providing them with the necessary facilities and financial aid. It should be seen that relief is given promptly to those who are in need of it, especially to farmers in case of failure of crops.

The duties of a citizen are innumerable and inescapable.

Whatever is done at present towards the improvement of the country should be extended to peace time. The necessary measures should be adopted by the government with the co-operation of the public to steer the ship of state safely through the break-water of acute crisis. A five-year plan which envisages the reconstruction of the various institutions and industries of the country would not be an unwelcome project. Citizens should prepare themselves to render their aid towards the construction of an entirely new society after the war. Enthused with a spirit of patriotism the people of Ceylon should endeavour to place their country in equal status with other advanced nations.

Salvage Drive

S. RAMANADEN

SR. INT. ARTS.

One of the most remarkable features of this age of scientific marvels is the way in which things once regarded as waste are being made use of and turned into sources of wealth. In actual fact waste is not waste, if you do not want to waste it! 'Waste' or "rubbish" or "junk" is only matter in the wrong place. Ignorant people burn these wastes whereas European countries make money even out of waste. Economists say to us that there is no such thing as rubbish. Manufacturers are turning a responsive ear to scientists and all manner of items once tossed away as useless are absorbed into workshops to reappear as an integral part of something to eat, wear, use or fight with.

Birmingham has tackled the problem of waste so efficiently that she converts part of her refuse into electric power where with to drive the lorries that collect the refuse. Other parts of it supply valuable

fertilizers to encourage the growth of flowers and vegetables in her gardens. None of her waste is wasted.

I am now going to explain how these wastes are turned into useful sources of wealth. The salvage vehicles carry their loads to a factory. There the refuse is first subjected to a forced draught treatment by which all its dust is removed and placed in tubs ready to be taken away and dumped on marshy land where it will help to form magnificent grass land. The residue of the refuse then passes under giant electro-magnets which extract all the iron and steel it contains. Tin cans, bedsteads razor blades and bits of bicycles are among the object mostly found. They are conveyed to foundries where they are melted down, preparatory to being moulded anew in different shapes.

In the course of further sorting rags, papers, false teeth, gramophone records and countless other articles

and substances are salvaged. Some of these such as plantain skins and bones, yield valuable fertilizers. What remains when the sorting is over is used as fuel in the furnaces of the electric power house where are charged the accumulators that supply motive power to the lorries. Even the slag from the iron furnaces is made to serve a useful purpose: it is turned into first-class paving blocks.

In one year Birmingham extracted from its refuse fertilizers worth £7,000, grease worth £4,000, clinker worth £3,500 and various articles taken direct from dustbins worth £16,000.

For several years Brazil has been faced with its problem of over production of coffee and ruinously low selling prices. They have flung into the sea or consigned to the flames eighty-six million bags of it. Now her tragic-comedy is being dealt with by turning coffee beans to another use—the making of a material called cafelite, to be used in the manufacture of pencils, fountain pens, but tons, and later on motor car bodies, aeroplane wings and building materials. In much the same way Germany has perfected the manufacture from cellulose and coal tar of synthetic resins—bakelite is the best known—from which are manufactured items ranging from table crockery to motor car bodies and cog wheels.

They are making sugar from waste wood and have solved the problem of how to make matches without sticks; boxes of match heads only are sold, together with diminutive pincers suitable for gripping the loose heads and striking them against the side of the box.

The alcohol which is now used for mixing with petrol is being made from potatoes, and paper from potato leaves. From a by-product of synthetic petrol, soap is being made, and production of oil and benzol from coal is being conducted on a huge scale. The shortage of metals in Germany has led to the invention of a pliable and unbreakable glass used in making tooth paste tubes and even for house hold plumbing.

Overproduction of natural rubber in one part of the world continues, whilst artificial rubber is being manufactured in Germany from coal and lime to meet the great demand for motor car tyres. The world is also raking its dustbins and salvaging from butchers shops bones for the manufacture of explosives, fertilizers, glue; seven hundred and fifty tons were collected in Britain last August.

Worn-out electric torch batteries, old razor blades, broken fenders, even milk bottle tops and empty cigarette cartons are precious, in bulk, in these hard-pressed times when collection of scrap is being urged on a scale which envisages every tiny hamlet with its own heap. In the words of Mr. Herbert Morrison "If every scrap heap were a mile high, it would not be too large."

The search for new textile fabrics has been attended by still greater success in America, where a new material, nylon, was recently born. It is a splendid triumph of scientific research and eleven million dollars has been spent on a manufacturing plant for its production. Superior in strength and elasticity to silk, wool, linen or cotton stockings are being made of nylon by the million. Further uses for it are as sewing thread and for making lace, parachutes, and tooth-brush bristles.

The dried kernel known as the copra, is exported in huge quantities from tropical countries for the extraction of the oil it contains; this is used in the manufacture of margarine, soap, candles, ointment and confectionery. The large outer husk which encloses the hard-skilled coconut is stripped of its fibre, which is used for making rope, cordage, and matting, the wastage from these processes being sold as bulb-growing fibre. The shells are used as drinking vessel. The 'milk' i. e. the toddy is a rich food and its current price is 13 cents per bottle. This toddy, arrack and palm wine can be boiled down to produce a form of sugar.

You will be astonished to hear that wealth can be got in the soot which we find on our lamps. Not only does

wealth go into English dustbins but also goes up to English chimneys. These rare metals are used in the photo-electric cells of television apparatus and in high temp. thermometers. It is said that £1,000,000 worth of gallium is being wasted in ash and soot every year. Another metal that can be obtained from soot is geranium of which there is a shortage in medical laboratories.

A more common medical substance, iodine, is now being obtained from the water found in Californian oil wells, and which has till recently been regarded as useless. We know that oil and water do not mix, but by a paradox the oil-waste from ships has been made to yield water pure enough for human consumption! Oil waste is usually discharged into the sea where it frequently leads to a great loss of life among marine birds and fishes. Mr. Ridley, an engineer invented a machine which separates the waste into pure water, oil that can be used

again, and tar. When petroleum was first discovered only one of its products, paraffin or kerosene, was valued. Petrol was regarded as a waste product until the invention of the internal combust in engine.

Rags can be converted into paper and artificial silk. A large proportion of fifty thousand inhabitants of Densbury and Yorkshire, are employed in converting woolen rags in "shoddy" fabrics. Silk waste is turned into velvet by a process discovered by Lord Bradford who made his fortune thereby after having been brought to the verge of bankruptcy.

One sixth of the gold found in the Western States of America is obtained from the mud and sand of creeks and swampy land. This is done by means of dredgers which send an endless chain of buckets down into the sline, turning over as much material in a given time as five thousand men could cope with.

LIBRARY
 12 1943
 DUKODAI, CEYLON.

இளஞாயிறு

மாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 8

சுபாணு (நடு) புரட்டாதி மீ 22 உ வெள்ளிக்கிழமை

இல. 4

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

புத்தகப் பஞ்சம்

கல்வி பயின்ற வரும் மாணவர்கள் அதுபயித்த வரும் கஷ்டங்களுள் பாடப் புத்தகங்களில்லாக் குறையே இன்று பிரதானமாய் விளங்குகின்றது. புத்தகாலத்தில் எல்லாப் பொருட்களுக்கும் ஏற்படும் பஞ்சம்போல் பாடப் புத்தகங்களுக்கும் பெரும் பஞ்சமேற்பட்டிருக்கிறது. இப்பஞ்சத்திற்கு ஓர் முக்கிய காரணம் இன்று மிகு கல்லூரிகளில் வழங்கி வரும் போதகமுறையின் குறைபாடும், அக்காட்சனிலைலாம் கீழ்வகுப்புக்களில் படிக்கும் மாணவர்கள் அநிகமரண பாடப் புத்தகங்கள் வாங்குவதில்லை, ஒரு குறிப்பிட்ட பாடத்திற்கு வேண்டிய புத்தகத்தை ஆசிரியர்மட்டுமே வாங்கி அதன் மூலம் மாணவருக்குப் படிப்பூட்டுவோர், ஆனால் தற்சாலத்திலோ சிறு வருப்புப்பின்னைக்கட ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் ஒவ்வொரு புத்தகம் வாங்கும்படி வழத்தப்படுகிறார்கள். இம்முறையில் நாம் அறிவது என்னவெனில் உபாத்திமர்கள் தங்களுடைய வேண்டியைச் சலபமாகிக் கொள்ள முயல்கின்றார்களென்பதேயாகும்.

புத்தகக் கடைகளில் வாங்குவதற்கு அரிதாயுள்ள புத்தகங்களைப் படிக்கும்படி கட்டடையிடுவதும் மிகு அதிகாரிகளின் வழக்கமாகி வருகிறது. இதற்குத் தற்போது சர்வகலாசாலைப் பிரிவுசெய்யப் பட்டசைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களை தக்க சான்றும், சாதாரண காலத்திற்குட வாங்குவதற்குக் கடினமான பல புத்தகங்களை இப்பிரிவு சந்திற்கு மாணவர் படிக்கவேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக, சேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களுள் எவ்வளவோ நாடகப் புத்த

கங்களைப் புத்தகசாலைகளில் இலகுவில் வாங்கலாம். ஆனால், மிகு சர்வகலாசாலை அதிகாரிகளோ மருந்துக்குக்கட அரிதாயிருக்கும் சில நாடகங்களைத் தெரிவுசெய்துள்ளார்கள். இச்செய்கை ஏற்கனவே யிருந்தவரும் புத்தகப் பஞ்சத்தைப் பெருக்கவே செய்வதன்றித் தீர்ப்பதாயில்லை.

மேலும் சில முக்கியமான பரிட்சைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் புத்தகங்களை அடிக்கடி மாற்றும் வழக்கமும் மாணவருக்கு இடைஞ்சலாயிருந்தவருகின்றது. இந்த முறையினால் ஒரு வருடம் பாசிக்கப்படும் புத்தகங்கள் மற்ற வருடத்தில் உபயோகமற்றதாய்கிடிகின்றன.

எம் முன்னொரு சமயம் கடுதாசிப் பஞ்சத்தைப்பற்றி இங்கே கூறியுள்ளோம், தற்போது அரசாங்கத்தினர் கடுதாசிக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். இதனால் ஓரளவிற்கு மாணவர்களுடைய சிரமம் தீர்த்துள்ளது. இதேபோல் புத்தகங்களும் மாணவருக்குக் கிரமமாகக் கிடைப்பதற்கு அரசாட்சியார் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுவது அவசியமாகும்.

இம்முறையில் மாணவர்களும் வெருவாகப் பங்குபற்றிக்கொள்ளலாம். எவ்வாறெனில் மாணவர்கள் தாங்கள் படிக்கும் புத்தகங்களைப் பிற வியாபாரிகளுக்கு கிறந்துடாமல் தங்களே கட்டுறவு இயக்கக்கலை ஆரம்பித்துப் புத்தகங்களைச் சேகரிக்கலாம். ஒரு வருப்பில் இந்த வருடம் பாசிக்கப்படும் புத்தகங்கள் யாவற்றையும் இவ்வாறு சேகரிக்கால் அப்புத்தகங்கள் அடுத்த வருடம் அவ்வகுப்புக்கு வரும் பின்னைகளுக்கு

உதவும், இதேமாதிரி எல்லா வகுப்புகளுக்கும் புத்தக மாற்றுதல் செய்ய முடியும். மேலும் குறைந்த விலைக்கு இப்புத்தகங்கள் மாணவருக்குக் கிடைக்கும். பிரத்தியேகமான கியாபாரிகளுக்கு விற்கப்பட்டால் இதே புத்தகங்கள் விலையில் பன்மடங்கு அதிகரித்து மாணவருடைய கைக்கெட்டுவது கண்டமாகும்.

உபாத்திமர்கள் இந்த யுத்த காலத்தை உத்தேசித்தேனும் சிழுவகுப்பு மாணவர்களை அதிகமான புத்தகங்கள் வாங்கும்படி வற்புறுத்தக்கூடாது. முன்னாட்களில் ஒவ்வொரு மாணவன் கையிலும் ஒவ்வொரு பாடப்புத்தகமின்றிப் படிப்பிக்க முடிந்ததாயின் இரண்ட்களிலும் அவ்வாறு வன் செய்ய முடியாதென்று கேட்கிறோம். கிசேஷமாக சரித்திரம், பூரோள சாஸ்திரம், கணிதம் முதலிய பாடங்களை உபாத்திமர் வகுப்பில் ஒன்றிரண்டு பாடப் புத்தகங்களின் உதவியாலேயே படிப்பிக்க முடியும்.

மேலும், பாடப் புத்தகங்களைப் பார்த்து மாணவர்களைப் படிக்கும்படி சொல்வதினால் மாணவருக்கு அநேக வழிகளில் செடுதல் உண்டாகின்றதென்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். புத்தகத்தைமட்டும் வாசிப்பதனால் மாணவர் பாடங்களில் தேர்ச்சியடைதல் முடியாது. புத்தகங்களிலுள்ளவற்றை உபாத்திமர் தெளிவாக விபரித்துக் கூறி அவற்றை மாணவர் எழுதிக்கொள்ளும்படி கூறினால் அதுவே அவர்கள் படித்துக்கொள்வதற்குப் போதுமானதாகும்.

ஆகவே புத்தகப் பஞ்சத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு ஆசிரியர்களும், மாணவரும் முன் வருவார்களென்று நம்புகிறோம். இவர்களிடையே ஒற்றுமை ஏற்படின் அரசாங்கத்தினரும் நிச்சயமாக உதவி செய்வார்கள். இன்று சிலகி வரும் செயற்கைப் புத்தகப் பஞ்சம் தானாகவே மறைந்துகிடும்.

வங்கம் ஈன்ற தங்கப் புதல்வன்

‘ஆளு’

நம் தமிழன்னியின் தவப் புதல்வரும், கவித் திலகமுமாகிய தேசிய கவி சி. சுப்பிரமணியபாரதியார் எம் தாய்கூடாகிய இந்தியாவில் எட்டயபுரத்தில் 1882ம் ஆண்டு அவதரித்து, நாற்பது ஆண்டுகள் இம் மண்ணில்தான் வாழ்ந்து தம் தாய்கூட்டுக்கும், கடவுளுக்குத் தொண்டு செய்து வந்தார்.

இவர் உயிருடன் இருக்கும் காலத்தில், ஒரு நாள் அவர் உண்பொருவர் இவரண்டை வந்து, “மகன்களெல்லாம் சொற்ப ஆயுளுடன் போய்கிடுகிறார்களே? அதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்க பாரதியார், “மகன்கள் பூலோகத்தைத் தேவதுதர்கள் மக்களின் கலம் கருதி அவர்கள் தோண்டுகிறார்கள், அவர்கள் வந்த காரியம் முடிந்ததும் மறைந்துகிடுகிறார்கள்” என்றார். இதை நாம் சற்றே யோசிக்கப்

உண்மை கிளங்கும். அதாவது, சுவாமி கிவேகானந்தர் நாற்பதாவது வயதில் காலமானார்; அவர் மாணவியாகிய கிவேதிதா தேசியும் நாற்பது வயதில் காலமானார், கிவேதிதா தேவிக்கு மாணவரான எம் பாரதியாரும் நாற்பதாவது வயதில் காலமானார். இதிலிருந்து மகன்கள் இவ்வலகில் திடித்தால் மிருப்பதில்லையென்பது உள்ளங்கை கெல்லிக்களி போல் கிளங்குகின்றது.

பாரதியாருக்கு இயற்கையிலே கவி பாடும் சக்தி உண்டாகிவிட்டது. அவர் தம் நாட்டைப்பற்றி நன்றாகப் படித்தார். எம் தாய்கூடாகிய இந்திய அன்னியர்களால் ஆளப்படுகின்றது என்பதை அறிந்தார். காலம் செல்லச்செல்ல இவர் தம் நாட்டில் காத்தல்கொள்ளத் தொடங்கினார். எல்லாரும் அன்னியர்களுக்கு அடிமைகளாகிவிருந்திருந்ததை அறிந்த இவர் வீரா

ததும்பும் கந்தைம் படிப்பான். கள்ளால் மயங்குவதுபோல—அதைக் கண் மூடி வாய்திறந்தே கேட்டிருப்போம்” “அவ் கார்திருக்கும் வாய்தனிலே—கண்ணன் ஆறேழு கட்டெறும்பைப் போட்டுவிடுவான்” என்படிக்கண்ணனின் குறுப்புத் தனம். இன்னும் பாரதியாரின் கவிதைகளில் பாஞ்சாலி சபதம் என்பது கதைச் சுவை நிரம்பிய காவியம். வேறும் இவரின் பல கவிதைகள் கதைச் சுவையால் நிரம்பியிருக்கின்றன. இவற்றை இன்றே படித்துப் பாருங்கள்.

இவ்வாறு பாரதியார் தம் சுவை பொருந்திய வீரக் கவிதளால் அனேக காலங்களாக தூங்கிக்கொண்டிருந்த தமிழ்காட்டைத் தட்டி எழுப்பினார். அவ்வளவாகத் தமிழ்த் தெரியாவிடினும் பாரதியாரின் கவிதை ஒருவன் படிப்பானபையில் இறுதியில் அவன் கொள்கை மாறப்படும் என்பது திண்ணம். மற்றும் கவிதைப்போல் பாரதியாரின் கவிதைகள் கடினமானவையல்ல, ஸ்ரீர்தம் இரண்டும் எத்தனையென அறியாப் பாலரும் படித்து மதிழக்கடிய சங்களை பாரதியாரின் கவிதை! அவருடைய கவிதைகளையும், வசனங்களையும் படிக்கும் எவரும் அவரிடம் இக்கட்டுறையில் யான் குறிப்பிட்ட குணகிசேஷங்களைக் காண்பா. பாரதியார் தம் வாழ்வளில் பற்பல இன்

னங்களை அனுபவித்திருக்கிறார். கருக்கச் சொல்லின் “சாணம் வளர்க்க அடியேன் பிறந்தாய் சற்றல்லவே” என்ற பட்டினத் தடியாரின் வாக்குக்கிணை, இவர் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்.

இவ்வாறு தம் காட்டையும், மக்களையும், மொழியையும் சீர்திருத்திப் புதுப்பித்து வைத்த தம் தீவகிய கவி பாரதியார் அனேக ஆண்டுகளுக்கு இவ்வாறில் இருக்க வேண்டிய புண்ணியஞ் செய்யவில்லை. ஆகவே தம் அருந்தமிழ்த் காயின் பெருந்தவப் புதல்வரும், துவக்கித் திடந்த தமிழரைத் தட்டி எழுப்பினவரும், மக்களின் உள்ளத்தில் தேசாபிமானம் வளரச்செய்த வள்ளலும், அடிமாளமாக இருந்த எங்களை வீரத்துடன் எழுப்பெய்த வீரசிக்கமுமாகிய தம் சுப்பிரமணிய பாரதியார் 1921 ம் ஆண்டு புரட்டாதித் திங்கள் பதினொன்றாம் திகதி இம்மண்ணூலக வாழ்வை நீத்தார். அவர் பூத உடல் மறைந்து அனேக ஆண்டுகளாகியும் அவரின் புரட்டும்பு இன்னும் திளைத்திருக்கின்றது. பாரதியாரின் புகழ்ச்சியைக் கேட்பதுடன் தின்றகிராமல் அவர் தம் கவிதைகள் கூறிச் சென்ற ஒன்றொரு காரியத்திலும் தாம் வெற்றி பெற முயலவேண்டும்.

வாழ்க பாரதி! வாழ்க பாரதி!! வாழ்க பாரதியே!!

பத்திரிகைகளும் தம் பெண்களும்

by
“லிக”

அக்காலத்தில் பெரும்பாலான பெண்கள் கண்கி பரிஷவதற்கு வகையின்றி இருந்தார்கள். இப்பரிதாப நிலைமையின் காரணத்தால் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த ஒரு சிலரையும் ஏனெனஞ் செய்யவும் பரிசுத்திப் பேசவும் பலர் தலைப்பட்டார்கள். மேலும் வானியின் அருளால் கிடைத்த எழுதுகோலைப் பிடிப்பதைவே கேவலமாகவும், கிபரிதப் போக்காகவும் எண்ணினார்கள்.

அக்காலத்தில் பத்திரிகைகளை ஆடவர்கள் தான் படிப்பார்கள். பெண்கள் படிக்க அருகதைபற்றுக் கிடந்தார்கள். படித்த கிஷயத்தையும் ஆண்கள் பெண்களிடம் சொல்ல மாட்டார்கள். கற்பனை யும் காளியமும் உற்றுப்போல் கார்தா றும் காட்டு வெள்ளம்போல் பயனற்றுப் போய்க்கொண்டிருந்தன. எத்தனையோ பெண்கள் உள்ளத்தில் பொங்கி எழும் உணர்ச்சிகளை எழுதி வெளியிட ஆசை

கொண்டு தனித்தார்கள். வெளியிடப் பத்திரிகைகளின் உதவியும்கூட, ஒன்றிணைந்த பத்திரிகைகள் வெளியிட முன்வந்தாலும் எழுதும் வைதீய லக்ஷமி பெண்களை நிராகரித்தாள். நிறைவுச் சிறுக இந்நிலைமை மாறிப் பெண்கலவி கிருத்தியாகிய நன்மைபாலும், சீர்திருத்த வாதிகள் அதிகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபின்னாலும், பத்திரிகைகளும் தராளமாகப் பெண்ணின் எழுத்து வளர்ச்சிக்கு உற்சாகமும் ஊக்கமும் காட்டி உதவியளித்த முன்வந்தன.

தொழிலாக எடுத்தல் கொள்ளாவிடும் நாயகி கோவிலை விநாயகமல்ல முறையில் பொழுதைப் பேரக்குவதற்கு இதைவிட அரிய மரர்க்கம் வேறில்லை. எத்தனையோ சிதங்கலில் எழுதி முக்கியமாக ஸ்திரீகளுக்கும், சமூகத்திற்கும் தொண்டு செய்யலாம், எழுதவது ஓர் உன்னதமான கலை, கலைக்குத் தொண்டு புரிவது ஓர் கேவலமல்ல.

அக்கலைத்தாய்ச்சு நாம் பரிபூரண மனத்துடன் தொண்டு செய்து நம்மைப் படைத்த நம் இலங்காதேசிக்கு நாமும் ஒரு நல்ல சேவை செய்தோம் என்கிற ஓர் லட்சியத்தை உத்தேசித்தேனும் எழுதவேண்டும்.

இத்தருணத்தில் நாம் அயல் நாடுகளில் உள்ள பெண்களின் நிலைமையைக் கவனித்தால் வருந்தாமலிருக்க முடியவில்லை. இவ்விடத்தில், பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, ஐசுலா முதலிய நாடுகளில் பத்திரிகையுலகில் பெண்கள், பத்திரிகை நிருபர்களாகவும் பத்திரிகைகளுக்கு கீட்டாது எழுதும் நிரந்தர எழுத்தாளர் களாயும் அபாரமான திறமையுடன் பிரகாசிப்பதுடன், சிலர் பத்திரிகையைத் தொழிலாகவும் நடத்தி வெற்றி பெற்றும் தம் தாயும் சந்தேகமடைவதுடன் தம்மால் பிறருக்கும் பயனளவித்து உபகரினாய் விளங்குகிறார்கள். அயல் நாட்டினரை விட நாம் எந்த வகையிலும் குறைந்தவர்களல்ல என்பதை முகத்தில் நாம் தைரியமாக நினைத்து இத்தொழிலில் இறங்க வேண்டும்.

கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட பரிசுடாகவே எழுத்து செய்ய வேண்டியது அவர்கள் கோக்கப்படும் கற்பனைகளும் பள்ளிக்

கூடத்துப் படிப்பினால் தான் வரும் என்று நினைக்கவேண்டாம். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விஷயத்தில் கிருப்பத்தையும் தனித்த சக்தியையும் பலகளைக் கொடுக்கிறார். அனைக்கொண்டு எழுத்து மூலம் நம் கருத்தைப் பரப்பலாம். கற்பனையில் மனம் செல்லாதவர்கள் தாம் கற்று உணர்ந்துள்ள பல பாஷைகளிலிருந்து நல்ல அருமைபான விஷயங்களை யும் கதைகளையும் எழுதவேண்டி மொழிபெயர்த்துக் காட்டலாம். இதுவும் ஓர் உன்னதமான சேவைவியாகும். காலத்தின் மாறுபாட்டையும் சமூகத்தின் மாறுதல்களையும் எழுத்தினால் உணர்ச்சி தரும் பிளக்கிக்காட்டலாம். நம் நாட்டுக் கலைகளையறிந்த பிற நாட்டினர் இத்தகைய கதைகளையோ, சட்டிகைகளையோ படிக்கும் போது, நம் நாட்டின் நிலைமையையும் சீர்திருத்த கோக்கங்களையும் ஒரு நொடியில் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

ஆடவர்களை விட பெண்களுக்குத் தான் சில விஷயங்களை அனுபவமாயும் உரிமையுடனும் எழுதும் சக்தியுண்டு. எக்காலத்திலும் பெண்கள் நல்ல அறிவும் விசாலமான கோக்கங்களும் உடையவர்களாகவே நம் நாடு அடைந்திருக்கும், பட்டை திட்டப்பெறாத வரைமேல் பிரகாசமற்ற முறையில் அடிப்பக்கரையுடன் அடைபட்டிக் கிடக்கச் செய்த கிட்டது நமது சமூகம். இந்த நிலைமையைத்தான் நாம் ஒழிக்க வழி தேடவேண்டும்.

அவர்களின் உள்ளத்திலிருந்து எழும் உணர்ச்சிகளைக் கற்பனா சித்திரமாக வரைந்து பொது மக்களுக்கு உதவ பல சகோதரிகளும் முன்வர வேண்டும் என்பதே என் கோரிக்கை. ஆகையால், எத்தச் சமயம் யார் யாருக்கு என்ன விஷயத்தில் புத்தி செல்லுகிறதோ, அதை அலகூழிம் செய்யாமல் எழுதியைத்து, பன்னுக்கும் உபயோகப்படச் செய்யவது ஸ்திரீகளின் பல தம்மங்களில் ஒன்றாகும். இதை அவர்கள் தவறாது செய்து நமது சமூகம் முன்னேற்றமடையுமாயும்.

நமது தபால் பெட்டி

கனம் பத்திராதிபர் அவர்கட்கு,

ஐயா,

உங்களுடைய பத்திரிகையின் 22-7-43 ம் உ வெளியீட்டில், 'பத்திராதிபரின் குறிப்பில்' 'ஆணவின் மாறாட்டத்தை'ப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கீர்கள். தமிழ் வளர்ச்சியில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவர்களில் ஒருவராகிய தங்கள், சிறியோராகிய யன் தெரியாமல் இழைத்த பிழையை எடுத்துக் காட்டியதற்காக யான் உங்கட்கு மிகுந்த நன்றியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உங்கள் நன்றியை மறப்பது உண்மையன்று. இருந்தும் நான் அவ்வாங்கிலக் கட்டுரையை மாறாட்டத்தில் எழுதவில்லை என்பதை உங்கட்குத் தெளிவாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அதாவது, நானும் என் நண்பரும் நீர்கொழும்பில் இறங்கினவுடன், தற்கால நாகரிகத்தில் ஈடுபட்ட என் நண்பரில் ஒருவர், 'தமிழில் ஒருவரும் பேசப்படாவிதன்மும், அவ்விதம் பேசினால் உம் மரியாதை கெட்டுப்போய்விடுமென்றும்' கூறினார். இக்கூற்றை மறந் நண்பர்களுடைய அமோதித்தனர். இதைத்தான் யான் அவ்வாங்கிலக் கட்டுரையில் ஒருவர். அதிர்மானத்தைச் செய்தார்' என எழுதாமல் 'நாமெல்லோரும் செய்தோம்' எனப் பொதுப்பட எழுதினேன். இதைத்தான் நீங்கள் மாறாட்டம் என நினைத்தீர்கள் போலும். இச்சிறு பிழையை நீங்கள் பெரிதாகப் பாராட்டினது மிகவும் விபக்கத்தக்கதே. மேலும் ஆள்

கிடத்தில் எல்லோரும் ஆங்கிலம் பேசுகையில் எங்கள் மட்டும் தமிழில் பேசுவது சரியாகுமா? என்றுகேற்ற விதமாக யன்றோ நடக்கவேண்டும், இவையெல்லாவற்றையும் அறிந்த அறிவாளியாகிய நீர் யனோ இவ்விதம் உங்கள் குறிப்பில் குறிப்பிட்டீர்கள்!

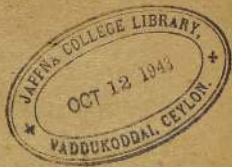
இது நிற்க, எங்கள் தாய் மொழியாகிய தமிழில் பேசுவது மரியாதைக்குறைவென என் நண்பன் சொன்னதை யானும் பேசாதவிட்டது எனது குற்றமே. இருந்தும் அவர் ஒரு கருத்தைக் கொண்டு இத்தீர்மானத்தையிட தங்கள் அதற்கு வேறொரு கருத்தைக் கொண்டது மிகவும் விசனிக்கத் தக்கது. திரும்பவும், என் நண்பர் நித்தம் தமிழ் பேசுவது மரியாதைக்குறைவென கருதவில்லையென்றும், நீர்கொழும்பில் மட்டும், பல்வேறு இடங்களினின்று நித்தம் ஆங்கிலம் பேசுவதும் ஆணைகாணவருக்கிடையே, தமிழில் பேசுவது எங்களுக்கு மரியாதைக்குறைவை விளைக்குமெனக் கருதினோனென்றும் யான் உங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

இதனால் யான் எம் தமிழன்பர்களே, அல்லது தமிழனைக்கோ ஏதாவது பிழையிழைத்தால் அவர்களிடமிருந்து எனது மனமார்த்த மன்னிப்பை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம்

உங்கள் தாழ்மை யுள்ள

'ஆல'

Printed at the American Ceylon Mission Press, Tellippalai.
